

Nekaj velikega in naj bo to ljubezen (9) – Bo moja odločitev prava?

Ko se v srcu pojavi nemir,
povezan z možnostjo odločitve
za neko pot, je naravno, da
oklevamo in občutimo strah:
Bog nas išče in mi si kljub svoji
krhkosti želimo živeti z njim in
zanj.

5. Jan. 2023

Potem ko so bili apostoli priča
Jezusovemu srečanju z bogatim

mladeničem in izidu tega srečanja, jim to da misliti: fant »je žalosten odšel« (Mt 19,22 sl.). Najbrž so zbegani ob Jezusovem pogledu, ki sicer ni žalosten, je pa prizadet: »Bogataš bo težko prišel v nebeško kraljestvo.« Kakor ob drugih priložnostih spregovori Peter kot glasnik njihovega skupnega čutenja: »Mi smo vse zapustili in šli za teboj. Kaj bomo torej prejeli?« S takšnimi besedami in v tem duhu zaupnega prijateljstva je sv. Jožefmarija nagovoril našega Gospoda v nekem za Delo težkem trenutku: »Kaj boš zdaj storil z nami? Ne moreš kar zapustiti tistih, ki so svoje zaupanje položili vate!«^[1]

Kaj bo z menoj?

Začetek poklicanosti tako kot začetek vsake poti pogosto s seboj prinese določeno mero negotovosti. Ko Bog dopusti, da v naše srce vstopi nemir in se začne izrisovati možnost

konkretne poti, je naravno, da se vprašamo: Bo to prava smer?

Kaj se skriva v ozadju te negotovosti? Na prvem mestu: povsem običajen strah. Strah pred življenjem in pred lastnimi odločitvami: ne vemo, kaj se bo zgodilo v prihodnosti, kam nas bo pripeljala ta pot, ker je še nikoli nismo prehodili. Negotovost je mogoče razlagati tudi kot našo željo, da bi se odločili pravilno: želimo si, da bi naše življenje imelo neko vrednost, da bi pustilo sled; poleg tega velike in lepe stvari od nas zahtevajo tisto najboljše, zato se ne želimo prenageliti. Globlji razlog pa je skrivnostnejši in hkrati preprostejši: Bog nas išče in mi si želimo živeti z njim. Navadno ni Bog tisto, kar nam vzbuja strah, pač pa mi sami. Skrbi nas naša krhkost ob s stiku s tako neizmerno Ljubeznijo: morda si mislimo, da ne bomo zmogli biti na njeni ravni.

Ko Peter vpraša Jezusa »kaj bomo prejeli«; ko sv. Jožefmarija vpraša Jezusa »kaj bo z nami«; ko kristjan vpraša Jezusa »kaj bo z menoj«, če grem po tej poti – kaj odgovori Gospod? Jezus nam pogleda v srce in nam z glasom, polnim naklonjenosti in veselja, pove, da je vsak izmed nas božja stava in da Bog nikdar ne izgubi tega, na kar je stavil. Živeti pomeni sprejeti pustolovščino, tveganje, omejitve, izzive, trud, izstopiti iz našega majhnega sveta, ki ga obvladujemo, in odkriti lepoto, ki jo prinaša posvečanje življenja nečemu, kar je večje od nas in kar več kot obilno poteši našo željo po sreči. Lahko si predstavljamo Jezusov hrepeneči pogled, ko izreče besede, ki so in bodo odmevale v mnogih srcih: »Kdor je zapustil hiše ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali otroke ali njive zaradi mojega imena, bo prejel stokratno in dobil v delež večno življenje« (Mt 19,29). Bog vedno daje »na polno«.

Nikakor pa ne gre čakati na kakšno dihanje jemajoče razodetje ali načrt, ki bi bil izdelan do zadnje potankosti. Bog je pomislil na nas, vendar računa tudi na našo pobudo. »Ko se neka oseba znajde v negotovosti glede možnosti posebnega, njej namenjenega božjega klica, je nedvomno treba prositi Svetega Duha za 'luč, da bi videla' svoj poklic. Če pa ta oseba sama in tisti, ki imajo nalogo sodelovati pri poklicnem razločevanju (duhovno vodstvo idr.), ne vidijo ničesar, kar bi temu objektivno nasprotovalo, in če je božja previdnost [...] osebo pripeljala do te izkušnje, potem je poleg tega, da še naprej prosimo Boga za 'luč, da bi videli', pomembno – menim, da še bolj pomembno – prositi Ga za 'moč, da bi hoteli', da bi se s to močjo, ki povzdigne svobodo, v času izoblikoval sam večni poklic.«^[2]

Nismo sami: Cerkev je pot

V tem procesu razločevanja svoje poklicanosti nismo sami, saj se vsak krščanski poklic rodi in raste v Cerkvi. Po njej nas Bog privlači k sebi in nas kliče, Cerkev sama pa nas sprejema in spremlja na naši poti k Bogu.

Cerkev privlači. Skozi zgodovino Bog uporablja ljudi, ki s svojim življenjem za seboj pustijo globoko brazdo in drugim začrtajo poti za njihovo izročitev. Njihovo življenje, ideali in nauki nas navdihujejo in pretresajo: izvablja nas iz naše sebičnosti in nas kličejo k polnejšemu življenju, k življenju ljubezni. Ta klic je del božjih načrtov, spada v delovanje Svetega Duha, ki nam pripravlja pot.

Cerkev kliče. Bog »nas ne prosi za dovoljenje, da bi nam ‘zakompliciral življenje’. On samo vstopi in ... to je to!«^[3] Zato računa na to, da si bodo njegovi otroci upali drug drugega povabiti k resnemu razmisleku o

možnosti, da bi mu izročili svoje življenje. Jezus Kristus je božje kraljestvo primerjal z veliko gostijo, na kateri želi, da sodelujejo vsi ljudje, tudi tisti, za katere se je sprva zdelo, da niso povabljeni (Lk 14,15-24). Dejansko se Bog običajno zanaša na neko *zunanje povabilo*, da bi njegov glas zazvenel v človekovem srcu.

Vsi krščanski poklici, če naletijo na ljubezni poln odgovor, vodijo k svetosti. Zato je najboljši poklic za vsakega posameznika njegov lastni poklic. Vendar pa ni nobena pot *vnapij* zaprta. Življenje kot pot proti Bogu v zakonu ali v celibatu je spočetka na voljo vsem. Naša biografija, naša osebna zgodovina, izrisuje našo pot in nas postavlja na takšna ali drugačna razpotja. Izbira je odvisna od osebne svobode: gre za to, za izbiro. Kristus hoče, da bi bili svobodni: »Če hoče kdo iti za menoj« ... (Mt 16,24); »če hočeš biti popoln« ... (Mt 19,21).

Ampak kaj človeka privede do tega, da med vsemi možnimi poklici izbere nek določen poklic? Svoboda išče široka obzorja, božanska obzorja, obzorja ljubezni. Sveti Ignacij Antiohijski je dejal, da »krščanstvo ni stvar prepričevanja, ampak veličastja«. ^[4] Dovolj je, da ga s svojim življenjem in besedo predstavimo v vsej njegovi lepoti in preprostosti, da bo s svojo lastno močjo pritegnilo duše, če se le odprejo Kristusovemu pozivu (prim. Mr 10,21). Nekaj zelo intimnega in globokega v človeku, kar je celo njemu samemu nekoliko neznano in skrivnostno, odmeva in pride v sozvočje s tem predlogom o poti znotraj Cerkve. Že Grki so trdili, »da se podobno spoznava s podobnim«. ^[5] Pristno življenje drugih kristjanov nas vabi, da se približamo Jezusu in mu izročimo svoje srce. V ljudeh, ki so v naši bližini, vidimo zgled in pomislimo: »Morda pa bi tudi jaz ...« Tako se uresničujejo evangeljske besede

»pridi in poglej« (Jn 1,46), ki nas pozivajo tukaj in zdaj.

Cerkev sprejema in spremlja. Vsak normalen človek se lahko, ne da bi izkusil kak poseben klic, poda v življenje služenja, razdajanja: v celibatu ali zakonu, v duhovništvu, v redovniškem stanu. Razločevanje o tem, kateri je posameznikov poklic, se bo opiralo na pravilni namen te osebe, na njeno zmožnost in primernost.

To razločevanje potrebuje pomoč drugih, zlasti duhovno vodstvo. Po drugi strani pa zahteva tudi presojo tistih, ki vodijo cerkveno ustanovo, za katero gre. K poslanstvu Cerkve, da sprejema, sodi namreč tudi skrb, da vsakdo najde svoje mesto.

Pomislimo, kakšen božji blagoslov je to, da je v trenutku načrtovanja našega življenja navzoč nekdo, ki mu lahko zaupamo in ki prav tako zaupa nam. Da nam drugi ljudje, ki dobro

poznajo našo osebnost in naš položaj, lahko po svoji vesti zatrdijo: Kar pogumno, saj zmoreš, imaš pogoje ali talente, potrebne za to poslanstvo, ki je morda tvoje in ki ga lahko sprejmeš, če to zares hočeš; ali pa nam lahko prav tako po svoji vesti rečejo: Morda to ni tvoja pot.

Poklicanost je vedno *win-win situacija*, v kateri zmagata obe strani. To je najboljše za oba, ki sta v odnosu: za posameznika in cerkveno ustanovo. Bog Oče s svojo ljubečo previdnostjo spremlja vsako od teh osebnih zgodb. Sveti Duh je storil, da so v Cerkvi vzniknile ustanove in poti svetosti, ki služijo kot struga in pomoč posameznim osebam. Sveti Duh pa je tudi tisti, ki določene ljudi v konkretnem trenutku njihovega življenja spodbuja, da s svojo izročitvijo te struge v Cerkvi poživijo.

Skok vere: zaupanje v Boga

Ob pogledu na množico, ki je prihajala k Jezusu, se ta obrne k Filipu in ga vpraša: »Kje naj kupimo kruha, da bodo tile jedli?« (Jn 6,5). Apostolom je jasno, da glede lakote tolikšnega števila ljudi sami ne morejo storiti ničesar. Na razpolago imajo le »pet ječmenovih hlebov in dve ribi«, ki jih je priskrbel neki tam navzoči deček. Jezus vzame te hlebe ter nahrani vso množico in živeža je več kot dovolj, tako da reče učencem: »Poberite koščke, ki so ostali, da se kaj ne izgubi.« Samo Jezus lahko doseže, da se nič od našega življenja ne izgubi in da koristi vsemu človeštvu, vendar mu moramo zaupati vse, kar imamo. Potem dela čudeže in prvi prejemniki teh dobrobiti smo mi sami.

Če zaupamo v Boga in mu odpremo vrata svojega življenja, nas bo skupaj z njim prevzelo sočutje do množice, ki je lačna Njega in podobna ovcam brez pastirja. In spoznali bomo, da

računa na nas, da bi vsem tem ljudem prinašali njegovo ljubezen. Končno pa bomo začutili spodbudo, da se zaženemo, saj je to nekaj, kar presega vse, kar bi si lahko sami kdaj zamislili; da se zaženemo v zavedanju, da bomo z božjo pomočjo zmogli hoditi naprej, tako da se prepustimo njegovim rokam in popolnoma zaupamo Njemu. Ker pa se Bog ne vsiljuje, je potreben *skok vere*: »Zakaj se že končno ne izročiš Bogu enkrat za vselej ... zares ... takoj zdaj?!«^[6]

Seveda je treba stvar dobro premisliti. To je čas, ki ga Cerkev imenuje čas razločevanja. Vendar se je treba zavedati, da »razločevanje ni domišljavo samospraševanje ali sebično opazovanje, ampak resnični izhod iz nas samih naproti skrivnosti Boga, ki nam pomaga živeti poslanstvo, h kateremu nas je poklical v korist bratov«.^[7]

Poklicanost pomeni, da gremo ven iz

sebe, da zapustimo svoje območje udobja in lastne varnosti.

Pri skoku s padalom je ključnega pomena, da padalo deluje in se odpre, tako da se lahko gladko spustimo in pristanemo. Toda najprej je treba iz letala skočiti, ne da bi odprli padalo. Podobno tudi poklic pomeni živeti z zaupanjem v Boga, ne pa v lastno gotovost. O modrih z Vzhoda pravi sv. Janez Zlatousti: »Ko so bili v Perziji, so videli zvezdo, ko pa so Perzijo zapustili, so zagledali Sonce pravičnosti«; ampak »če ne bi odločno zapustili svoje dežele, potem ne bi mogli več videti niti zvezde«. ^[8]

»Veš, da tvoja pot ni jasna. – Zaradi tega, ker ne slediš Jezusu od blizu in ostajaš v temi. – Zakaj odlagaš svojo odločitev?« ^[9] Samo če pot izberem, jo lahko prehodim in živim to, kar sem izbral. Da bi videli zvezdo, se je treba odpraviti na pot, kajti božji načrti nas vedno presegajo, segajo onkraj nas

samih. Le z zaupanjem vanj postanemo tega zmožni. Na začetku človek ne zmore: mora še zrasti. Da pa bi rasli, je treba verjeti: »Brez mene ne morete storiti ničesar« (Jn 15,5), z menoj pa zmorete vse.

Zato se motijo tisti, ki vso svojo mladost prebijejo v čakanju na dokončno razsvetljenje o svojem življenju, ne da bi se za karkoli odločili. S tem je povezana tudi neka posebna omejitev, ki je dandanes navzoča: človek naredi toliko *selfijev*, vidi se na toliko fotografijah, da morda misli, da se že popolnoma pozna. Da pa bi zares našli svojo istovetnost, je treba ponovno odkriti tisto, česar v svojem življenju *ne vidimo*: vse, kar je v njem *skrivnost*, božja navzočnost in ljubezen do vsakogar izmed nas. Živeti pomeni odkriti in se z zaupanjem prepustiti tej skrivnosti ter sprejeti neko logiko in neke razloge, ki jih ne moremo povsem doumeti.

Božje zgodbe se začnejo z majhnimi koraki. Toda pot zaupanja, ki tvega vse, vodi do uresničitve največjih sanj, božjih sanj. Ko se kot dobri božji otroci pustimo voditi Svetemu Duhu (prim. Rim 8,14), naše življenje poleti navzgor. To je pot modrih; pot sv. Marije, deklice, ki postane Božja Mati; in Jožefa, tesarja, ki ga Bog sprejme kot očeta; pot apostolov, ki po začetnih dvomih in napakah postanejo stebri, na katerih je zgrajena Cerkev ... ter pot številnih kristjanov, ki hodijo pred nami in nas spremljajo. Le kdo bi na začetku svojega življenja pomislil na takšno skrivnost? Jasno postane šele na koncu. Dospeti do konca pa je mogoče zato, ker je na začetku vsakdo znal zapustiti svojo lažno gotovost in se vreči »v močne roke svojega očeta« Boga.^[10]___

Ko torej razločevanje napreduje in konkreten poklic dobiva jasnejše obrise, se za nadaljevanje poti

pokaže potreba po začetnem skoku vere: potreba po tem, da rečeš »da«. Razločevanje se lahko dokonča le na ta način, zato je Cerkev v svoji večstoletni modrosti predvidela vrsto stopenj, ki jim je treba postopoma slediti, da bi se prepričali o primernosti oseb za vsako konkretno poklicno pot. Ta način ravnanja prinaša veliko miru v srcu in krepi odločitve za zaupanje v Boga, ki vsakega posebej vodi k darovanju samega sebe. V Boga ne dvomimo, dvomimo pa vase, zato zaupamo vanj in v Cerkev.

Z naše strani velja razmisliti o vsem, kar smo in kar veljamo, da bi tako kot v priliki o talentih (prim. Mt 25,14-30) lahko izročili vse, ne da bi karkoli zadržali zase, ne da bi se pogajali ali s komerkoli delili. To je ključ do zrele in iskrene odločitve: pripravljenost na popolno izročitev, na popolno predanost božjim rokam brez kakršnihkoli pridržkov, in

spoznanje, da nas ta podaritev navdaja z mirom in veseljem, ki ne izhajata iz nas samih. Tako se lahko ukorenini globoko prepričanje, da smo našli svojo pot.

* * *

V trenutku razločevanja svoje poklicanosti Marija vpraša angela: »Kako se bo to zgodilo, ko ne poznam moža?« (prim. Lk 1,34 sl.). Angel je odposlanec, posrednik, ki kliče skladno z božjim glasom. Marija ne postavlja nobenih pogojev, pač pa vpraša, da bi se prav odločila. Angel ji zagotovi: Sveti Duh bo to storil, kajti to, kar sem ti povedal, te presega, toda »Bogu ni nič nemogoče« (v. 37). Če se celo Marija, naša Mati, sprašuje, kako razumljivo je potem, da vsak kristjan koga vpraša za nasvet, ko doživlja notranji vzgib božje ljubezni: Kaj naj storim, da bi mu izročil svoje življenje? Kje misliš, da bom našel pot do sreče?

Kako čudovito je, če si pustimo svetovati, da bi mogli s sijočo svobodo in polni zaupanja v Boga reči »da«; da bi vse položili v njegove roke: »Zgôdi se mi po tvoji besedi.«

Pablo Marti

[1] Andrés Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 3. knjiga, str. 34.

[2] Fernando Ocáriz, *La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia*, v: *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp, Madrid 1993, str. 153.

[3] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 902.

[4] Sv. Ignacij Antiohijski, *Pismo Rimljanom*, 3, v: *Spisi apostolskih očetov*, Mohorjeva družba, Celje 1996, str. 153.

[5] Aristotel, *O duši*, I, 2.

[6] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 902.

[7] Frančišek, apost. spod. *Gaudete et exsultate* (19. 3. 2018), št. 175.

[8] Sv. Janez Zlatousti, *Homilías sobre san Mateo*, VII. 5 (PG 57, c. 78).

[9] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 797.

[10] Prim. sv. Jožefmarija, *Križev pot*, 7. postaja.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/nekaj-
velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-9-bo-
moja-odlocitev-prava/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/nekaj-velikega-in-naj-bo-to-ljubezen-9-bo-moja-odlocitev-prava/) (7. Avg. 2025)